De perfecte huisvrouw

boekerij.nl

Natalie Barelli

DE PERFECTE HUISVROUW

Ze strikt een rijke man en neemt zijn volledige huishouden over. Wat wil ze echt van hem?

Vertaald door Martin Jansen in de Wal

ISBN 978-90-492-1325-1
ISBN 978-94-023-3043-4 (e-book)
ISBN 978-90-492-1499-9 (audio)
NUR 330

Oorspronkelijke titel: *The Housewife*
Vertaling: Martin Jansen in de Wal
Omslagontwerp: Pete Garceau, bewerkt door Pinta Grafische Producties
Omslagbeeld: © Getty, Shutterstock
Zetwerk: Mat-Zet bv

© 2026 Natalie Barelli
© 2026 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

Proloog

'Iedereen heeft me altijd onderschat,' zeg ik.

Inspecteur Bates, met zijn brede schouders en kolossale bovenlichaam, zit als een beer over zijn papieren gebogen. Hij is veel te groot voor de stoel waar hij op zit. Ik weet niet waarom ze hem geen betere hebben gegeven. Zelfs de pen in zijn hand ziet er te klein uit.

'O ja, is dat zo?'

Mijn zus zei vroeger: sarcasme is dat iemand iets zegt maar het tegenovergestelde bedoelt, meestal om je belachelijk te maken, maar op een grappige manier.

Is inspecteur Bates sarcastisch? Waarschijnlijk wel. Ik zit aan een tafel die in de vloer is verankerd in een kale verhoorkamer zonder ramen. Het enige geluid, afgezien van het gekras van inspecteur Bates' pen, is het zoemen van de tl-buis boven mijn hoofd. Ik heb geen handboeien om, maar je zou er 'nog

niet' achter kunnen denken. Ik zit onder het bloed en mijn Max Mara-blouse kleeft aan mijn huid. Ik probeer de stof los te trekken. Het is niet mijn eigen bloed, gelukkig, maar toch. Met bloed gaat het om snelheid. Je moet het kledingstuk zo snel mogelijk in koud water dompelen zodat de vlek niet de tijd krijgt om zich in de stof vast te zetten.

'Mag ik nu naar huis?'

Inspecteur Bates kijkt op. 'Uw huis is een plaats delict, mevrouw Davies.'

Ik knik en veeg met twee vingers in mijn buitenste ooghoeken.

Hij blijft me even aankijken. 'Mijn excuses.' Hij pakt een doos tissues en schuift die naar me toe. Ik trek er een uit.

'Dank u.'

'Mijn collega komt zo terug en dan kunnen we doorgaan met het verhoor. Sorry voor het oponthoud.'

'Ik begrijp het, geen probleem,' zeg ik terwijl ik de tissue dubbelvouw en zacht onder mijn ene oog druk, en daarna onder het andere.

Inspecteur Bates schrijft verder aan zijn rapport; de klok aan de muur tikt door.

Er zit een oud stukje plakband op het tafelblad, broos en vergeeld. Ik pulk met mijn nagel een van de hoekjes los. Het breekt af en laat een plakkerig driehoekje achter.

'Wat gebruiken jullie om deze tafel schoon te maken?'

Weer die bevreemde blik. 'Dat weet ik niet. Ik ben niet degene die hier schoonmaakt.'

'Wie dan wel?'

'De schoonmakers, neem ik aan.'

'Zeg maar dat ze witte azijn op een doek doen en het een paar minuten laten weken. Dat lost de lijm op. En als dat niet

werkt, maak je een papje van baking soda en een lepel water en wrijf je de plek zachtjes schoon met een pannensponsje.'

'Ik zal het doorgeven.' Hij slaat een bladzijde van het rapport om. 'Werkt u, mevrouw Davies?'

Ik buig me over de tafel en kijk op de bladzijde. Om er zeker van te zijn dat hij het goed opschrijft.

'Ja. Ik ben huisvrouw.'

1

Twee weken daarvoor

'Ze zijn erg snel getrouwd. Érg snel, als je begrijpt wat ik bedoel.'

Ik wil net de kamer binnenlopen met een dienblad met minitaartjes met geitenkaas, gekaramelliseerde ui en tijm, als ik begrijp dat Meredith mij bedoelt. Ik weet dat ze het over mij hebben, want Roy en ik zijn inderdaad heel snel getrouwd. Nog geen drie maanden nadat we elkaar hebben leren kennen stond ik bij het altaar in mijn peperdure Elie Saab-trouwjurk en schoof hij een dikke gouden trouwring met pavé gezette diamantjes om mijn vinger.

Ik blijf achter de deurpost van de woonkamer staan en luister mee.

'Ze is heel mooi,' zegt Eileen.

‘En heel jong,’ zegt Meredith. ‘Twintig jaar jonger dan hij, schat ik.’

‘Bijzonder,’ mompelt Eileen.

‘Deborah lag amper in haar graf,’ zegt Barb.

‘Maar waarom zo snel?’ vraagt Eileen.

‘Ze was zwanger, wisten jullie dat niet?’ zegt Meredith.

‘Jodie? Zwanger?’ vraagt Eileen.

‘Ja!’

‘Ah, dat verklaart alles!’ zegt Barb lachend.

‘Maar ze is nu toch niet zwanger meer?’ vraagt Eileen.

‘Ze heeft een miskraam gehad, schijnt het,’ zegt Meredith. En daarna, op gedempte toon, voegt ze eraan toe: ‘Zo gaat het altijd, is het niet? Met vrouwen zoals zij. Zodra ze de ring om hun vinger hebben, verdwijnt het kind op wonderbaarlijke wijze. En daar mogen we God voor danken, als ik dat mag zeggen.’

‘Zal ik dat voor u naar binnen brengen, mevrouw Davies?’ zegt Marie achter me, zo hard dat iedereen het kan horen. Marie is onze huishoudster. Ik draai me om en zie dat ze naar me grijnst. Niet dat het me verrast, want ze grijnst altijd naar me. In het begin dacht ik dat ze een of ander probleem met haar aangezichtsspieren had, waardoor haar mond op deze manier vertrok, maar ik heb haar nog nooit naar Roy zien grijnzen.

‘Nee, dank je, ik doe het wel,’ zeg ik, en met het dienblad in mijn handen en met geheven hoofd ga ik de woonkamer binnen.

Normaliter kan het me niet schelen wat mensen over me zeggen, maar in dit geval wel. Deze vrouwen – ‘harpijen’ zou mijn moeder ze hebben genoemd – zijn de vriendinnen van Roy. Ik wil ze beter leren kennen, zodat ik ze informatie over mijn echtgenoot kan vragen, want, zoals Meredith terecht stelt,

we zijn wel erg snel met elkaar getrouwd. Ik zou ze bijvoorbeeld willen vragen: hoe is Roy in werkelijkheid? Houdt hij eigenlijk wel van orgaanvlees? Want ik heb het een keer voor hem gemaakt en toen had hij er weinig van gegeten, ook al zei hij dat hij het heerlijk vond. En heeft hij verborgen eigenaardigheden waarvan ik op de hoogte zou moeten zijn? Hebben jullie weleens gezien dat hij zijn zelfbeheersing verloor? Want ik had dat nog niet meegemaakt, maar aan de andere kant, stille wateren hebben diepe gronden. Is dat de uitdrukking niet?

Ik loop met mijn dienblad langs de harpijen en kijk omlaag of ik moddervegen op de vloer zie. Ik had liever gehad dat ze hun schoenen hadden uitgetrokken, of dat ze op z'n minst ergens anders waren gaan staan dan op het ivoorkleurige en vaalroze Turkse tapijt.

Ik had Roys verjaardagsparty in de tuin willen doen. We hebben een beeldschoon terras dat overgaat in het gazon, vanwaar je perfect uitzicht hebt op de rozenstruiken. Ik ben dol op rozen. Ik zou ze overal in huis neerzetten, als we er genoeg hadden. Het eerste wat ik vanochtend had gedaan was samen met Marie de tafels buitenzetten, en we hadden mijn mooiste tafellakens erop gelegd. Ik had ze de avond ervoor zorgvuldig gestreken, ook al waren ze al perfect gestreken geweest, maar er gaat niets boven een net gestreken tafellaken op een voorjaarsdag, waardoor je het gevoel krijgt dat de wereld één groot paradijs is. Hoe dan ook, het zijn de tafellakens waarvan de randen zijn afgezet met kant en kleine roze roosjes, helemaal rondom.

'Het gaat vandaag regenen,' had Roy gezegd. 'Dat zegt het weerbericht.'

Ik luister nooit naar het weerbericht. Als je op het weerbericht vertrouwt, loop je op kraakheldere dagen met rubber-

laarzen en een schapenvacht jack terwijl het 25 graden is. Zelfs toen de lucht betrok, weigerde ik Roys waarschuwing te geloven.

'Schat, straks verregent alles.'

Maar ik had de party per se buiten willen geven. Op het smetteloze gazon, onder de blauwe hemel en omringd door mijn rozen. Ik wilde dat Roy daar als stralend middelpunt zou staan, met zijn arm om mijn schouders, zijn ogen vol liefde en kijkend naar mij alsof ik de zon zelf was. Ik wilde dat de gasten met hem zouden proosten met hun champagneglazen, dat ze zouden lachen, 'Happy Birthday' voor hem zouden zingen en bij zichzelf zouden denken: vormen ze niet het mooiste stel dat je ooit hebt gezien?

En toen begon het te regenen.

Roy staat met andere vrienden bij de open haard, onder het portret van Deborah, om precies te zijn. Hij glimlacht naar me als ik binnenkom, totdat hij het dienblad in mijn handen ziet en met zijn tong klikt.

'Jodie, schat, dat hoef jij niet te doen. Dat kan Marie voor je doen.' Hij zet zijn champagneglas op de schoorsteenmantel, zonder gebruik te maken van een van de vier onderzetters die er zijn neergelegd. Ik heb overal onderzetters neergelegd. Echte onderzetters, niet van karton maar van dun keramiek met vlindertjes erop.

'Dat geeft niet,' zeg ik terwijl ik het dienblad op de salontafel neerzet. 'Alsjeblieft, tast toe,' zeg ik met een schuin oog op de dames, van wie de blikken onmiddellijk naar de hapjes gaan. Want over één ding moet iedereen het wel eens zijn: ik ben een uitstekende kok. Ik heb alle hapjes zelf gemaakt, ook de kreeftrolletjes, het gebak voor de pasteitjes, de Arancini-

balletjes met paddenstoelen en truffel en de gegrilde spiesjes met courgettelinten, feta en mint. Ik ben er vanochtend om zeven uur al aan begonnen en heb alles zelf gedaan. Ook de verjaardagstaart heb ik zelf gemaakt, natuurlijk. Want ik ben niet alleen dol op koken, ik wilde vooral dat deze party perfect zou zijn voor Roy.

Alles moet perfect zijn voor Roy.

'Vertel eens, hoe hebben jullie elkaar ontmoet?' vraagt Eileen.

Eileen is getrouwd met Jack, en ze zijn nieuw in de buurt. Roy heeft Jack op de sportschool ontmoet en toen bleek dat Jack een van Roys boeken had gelezen. Roy is psycholoog en hij heeft een zestal zelfhulpboeken geschreven, die het heel goed hebben gedaan. Roy vertelde me dat Jack hem had herkend van de foto op het achterplat van het boek. Roy heeft dik, donker haar, donkerblauwe ogen en een jongensachtige glimlach, dus ik kan me wel voorstellen dat hij wordt herkend van zijn foto, ook al is het een oude.

Eileen en ik zitten op de bank. Het is niet zo druk in deze hoek van de woonkamer en er zitten maar een paar gasten op de pluchen stoelen terwijl de regen tegen de ramen klettert.

'In de International Ballroom,' zegt Roy. Hij heeft al aardig wat gedronken en struikelt soms over zijn woorden. 'Het was op het… Wat was het ook alweer, schat?'

'Het gala voor weeskinderen,' zeg ik, en ik pak een toastje met brie en vijgenjam van het blad.

Roy knipt met zijn vingers, maar het maakt geen geluid. 'Dat klopt. Het is best een grappig verhaal. Jodie deed de catering die avond…'

Ik dep mijn lippen met mijn servet. 'Ik was serveerster.'

'… en het was er stampvol, je weet hoe het gaat bij dat soort

evenementen. We stonden elleboog aan elleboog. En Jodie liep rond met een dienblad met… deze dingen, geloof ik…'

'Oesters Mornay,' zeg ik.

'… en ik botste per ongeluk tegen haar op, waardoor mijn hele smoking onder de oesters zat!'

Eileen lachte en de andere dames grinnikten beleefd mee. Ze hadden het verhaal al eerder gehoord.

'Dus daar stond ik, helemaal onder de gele prut van die… Hoe heet dat spul?'

'Mornay-saus.'

'Geloof het of niet, maar het droop van me af.'

Iedereen lacht.

'En Jodie bood onmiddellijk aan de stomerij voor me te betalen.'

'Ahh,' zegt Eileen meelevend.

Roy grijnst naar me. 'Het arme kind zat gehurkt op de vloer, trillend als een riet, om de restanten van die dingen, wat het ook waren, op te rapen.' Met míjn stem, hoog en angstig, vervolgt hij: '"Ik zal de schade voor u betalen, stuur me de rekening maar!" Maar zoals jullie je kunnen voorstellen, na één blik op dit wonderschone schepsel…' Hij maakt een weids armgebaar in mijn richting, '… hurk ik naast haar neer op de vloer en zonder het in de gaten te hebben help ik haar de rommel op te ruimen.'

Ik kijk hem aan met een halve glimlach. Het is waar wat hij zegt. We zaten samen op onze hurken in de mensenmassa en ik schreef mijn telefoonnummer op een bierviltje zodat hij me kon laten weten hoeveel ik hem schuldig was. Het was een bijzonder moment. Ik hield hem het bierviltje voor en hij keek me aan. Hij zei niets, keek me alleen maar aan, zonder met zijn ogen te knipperen. Het leek wel een scène uit een film, waarin iedereen en alles naar de achtergrond verdwijnt en wij

als enige mensen op aarde overblijven. Uiteindelijk had ik het bierviltje in zijn borstzak moeten stoppen.

'En zoals men zegt,' vervolgt Roy, nog steeds naar me glimlachend, '*the rest is history*.'

Ik glimlach naar hem terug en hef mijn glas. 'Hartelijk gefeliciteerd, Roy.'

'Hartelijk gefeliciteerd, Roy!' roept iedereen. Roy maakt een buiginkje.

Eileen stopt een toastje met brie en vijgenjam in haar mond. 'O mijn god! Deze zijn echt verrukkelijk!' zegt ze met halfvolle mond. 'Jack, heb je deze al geproefd? Of nee, doe maar niet.' Ze wendt zich tot mij. 'Hij gaat bij me weg als hij beseft wat hij allemaal mist. Arme Jack. Getrouwd met een wetenschapper. Een bioloog nog wel. Zoals ik hem heb verteld voordat we trouwden, ik kan nog geen ei koken, maar ik kan in het casino wel de kaarten tellen. Dat is toch ook wat waard?'

'Ik kan je laten zien hoe je ze maakt, als je wilt,' zeg ik.

Ze legt haar hand op haar borst. 'Zou je dat willen doen?'

'Als jij me leert hoe ik kaarten moet tellen.'

Ze lacht.

'Ik moet de verjaardagstaart gaan halen,' zeg ik, en ik maak aanstalten om op te staan.

'En hoelang na deze romantische ontmoeting zijn jullie getrouwd?' vraagt Meredith aan Roy, alsof ze niet op de bruiloft is geweest. Barb geeft haar een elleboogje in haar zij en Meredith slaakt een gedempt kreetje.

'Eh… Laat me even nadenken…' zegt Roy, en hij wrijft over zijn kin. Als erkend psycholoog met zes boeken die in vijf talen zijn vertaald, zou je toch denken dat hij weet waar Meredith op uit is, maar het ontgaat hem geheel.

Ik leun achterover.

‘Een maand of drie, zoiets was het toch, Jodie?’

‘Ja. Drie maanden.’

‘Goh, dat is best snel,’ zegt Barb.

‘Dus Deborah was, wat is het, zes of zeven maanden daarvoor overleden toen jullie trouwden?’ vraagt Meredith.

Roy knikt, en zoals altijd als Deborahs naam wordt genoemd, krijgen zijn ogen een vochtige glans. ‘Ja. Zes maanden. Dat klopt.’

‘Wat is er gebeurd?’ vraagt Eileen op zachte toon.

Roy wrijft met zijn duim en wijsvinger over zijn oogleden. ‘Mijn vrouw heeft een eind aan haar leven gemaakt.’

Er valt een stilte. ‘Wat afschuwelijk voor je,’ mompelt Eileen.

‘We missen haar heel erg,’ zegt Meredith met een zucht, en ze kijkt op naar Debs portret boven de open haard. ‘Ze was zo’n mooi mens. Hè, Roy? Zo hartelijk en charmant, en altijd zulk fijn gezelschap. Het zonnetje in huis, waar ze ook was.’ Ze draait zich om naar mij en houdt haar hoofd schuin. ‘Ik hoop dat je het niet erg vindt dat ik dit zeg, Jodie.’

‘Nee, natuurlijk niet.’

Enige tijd zegt niemand iets. Dan buigt Eileen zich naar me toe. Ze knikt naar het portret en fluistert een beetje aangeschoten: ‘Vind je het echt niet erg?’

Ik kijk op naar Deborah in volle glorie. Ik vind het vreselijk, zou ik willen zeggen. En het portret is niet eens het ergste; dat zijn de foto’s die je overal in huis tegenkomt: foto’s van de twee die elkaar smachtend in de ogen kijken, die samen langs de branding rennen, lachend en hun haar dansend in de wind, foto’s van hun bruiloft…

‘Als ik doodga,’ heb ik een keer tegen Roy gezegd, ‘en jij trouwt weer, zet je dan ook foto’s van mij in elke kamer van het huis neer?’

Hij glimlachte naar me, op de voor hem typerende manier, veegde met zijn duim langs zijn mondhoek en legde zijn hand op zijn wang. 'Misschien niet in elke kamer.'

'Dus je stopt me in een kartonnen doos en verhuist me naar de kelder?'

'We hebben geen kelder,' zei hij. 'Maar ik zal zeker een heleboel foto's van je bewaren, dat beloof ik je.'

'Nou, het lijkt me niet zo leuk om mevrouw Davies de Derde te zijn, omgeven door al die geesten van je overleden echtgenotes.' Ik huiverde.

Hij keek me aan en fronste zijn wenkbrauwen. 'Vind je het vervelend dat ik foto's van Deborah in huis heb neergezet?'

Ik deed alsof ik daar even over moest nadenken. 'Nee,' loog ik. 'Als het waar is dat je zoveel van haar hield als je zegt, zie ik niet dat de buitenwereld dat niet zou mogen weten.'

Hij keek me aan alsof ik een jong hondje een schop had gegeven. '"Als het waar is?"'

'Nee, ik vind het niet erg,' zeg ik nu tegen Eileen. 'Ik ben er inmiddels aan gewend. We zijn gewoon één grote, gelukkige familie, zo zie ik het.'

Eileen glimlacht halfslachtig naar me en geeft een kneepje in mijn hand. Ze kijkt op naar Roy.

'Nu we het daar toch over hebben, zie je haar ouders nog weleens, Roy?'

'Deborah had niet veel contact met haar ouders,' zegt Roy met zijn champagneglas bij zijn mond. 'Ik heb ze maar twee keer ontmoet. Toen we trouwden, en later…' Hij haalt zijn vingers door zijn haar. 'Op Deborahs begrafenis.' Hij schudt zijn hoofd. 'Lieve mensen. Het zout der aarde. Ik heb ze een brief geschreven om ze te laten weten dat ik ging hertrouwen. Ik vond dat ze daar recht op hadden…' Hij kijkt me met een

bedroefde glimlach aan. 'Maar daarna heb ik nooit meer iets van ze gehoord.'

Omdat ze je brief meteen in de vuilnisbak hebben gemieterd, denk ik, maar ik houd mijn mond.

'Ik heb zelfs overwogen ze voor ons huwelijk uit te nodigen, maar daar wilde Jodie niks van weten.'

'Niet omdat ik jaloers zou zijn,' zeg ik, en iedereen, met het glas in de hand, knikt begrijpend, alsof ze willen zeggen: nee, natuurlijk niet, dat is geen seconde bij ons opgekomen.

Maar het is Roy die zegt: 'Nou, dat ben je natuurlijk wel. Ik bedoel, dat is begrijpelijk, tot op zekere hoogte. Maar laten we niet om de hete brij heen draaien, schat.'

Ik heb nooit begrepen waarom sommige mensen erop staan dat vooral niet te doen, terwijl ze niet eens weten wat 'brij' is en ze het nog nooit van hun leven hebben moeten eten.

Ik pluk de kruimeltjes van mijn schoot en leg ze in de palm van mijn andere hand. 'Ik denk alleen dat het soms beter voor iedereen is om met een frisse, schone start te beginnen.'

Eileen brengt haar gezicht vlak bij het mijne. Ik ruik de champagnegeur van haar adem. 'Volgens mij heb jij die nooit gekregen.' Ze gaat weer rechtop zitten en kijkt naar het portret aan de muur. 'Weet je, je lijkt wel een beetje op haar.'

Ik haal mijn schouders op. 'Mijn man heeft een voorkeur voor bepaalde types, blijkbaar.'

'Was ze erg depressief?' vraagt Eileen op zachte toon aan Roy.

Roys gezicht betrekt. 'Het overkwam haar zo plotseling, en toen het haar eenmaal te pakken had, was het als een nachtmerrie waaruit ze niet meer kon ontwaken. Ze trok zich terug in zichzelf. En toen…' Zijn stem breekt. 'Toen was het voorbij.'

Ik kijk naar de anderen. Meredith zit met haar hoofd te schudden. 'Jullie waren zo dol op elkaar en zo gelukkig samen,' zegt ze met gefronste wenkbrauwen. 'Je hebt alles gedaan wat je kon.'

Roy kijkt ernstig en knikt. 'Dank je, Mer. Dat betekent veel voor me.'

'We weten dat je dat hebt gedaan, Roy,' zegt Barb. 'Echt, dat weten we.'

Roy wendt zich tot Eileen. 'Ik wilde dat ze naar een arts zou gaan, een psychiater… Maar dat weigerde ze. En daarna is het allemaal erg snel gegaan.' Hij kijkt naar het plafond. 'Ik wou dat ik meer had kunnen doen,' zegt hij. 'Je zou denken dat iemand in mijn positie…'

'We hebben haar de laatste maanden voor haar dood niet vaak gezien, hè?' zegt Barb tegen Meredith.

Meredith schudt bedroefd haar hoofd en kijkt Roy aan. 'Je moet het jezelf niet verwijten. Je hield zoveel van haar. En zij van jou. Zo zielsveel.'

Ik dwing mezelf langzaam adem te halen. Het is de truc die mijn zus me heeft geleerd, om kalm te blijven als ik opgewonden of geïrriteerd dreig te raken. *Adem door je neus, Jo. Langzaam en diep.*

Maar het helpt niet. Er zit een bonzende klomp in mijn borst, als een bokser die zijn warming-up doet met snelle, korte stoten.

Meredith kijkt me met een bevreemde blik aan en ik vraag me af of ze mijn gejaagde ademhaling hoort.

'Je vindt het toch niet vervelend dat we over Deborah praten, hè, Jodie?'

'Nee hoor, helemaal niet,' lieg ik.

'Want Roy en Deborah, weet je… Sorry, ik wil er niet einde-

loos over doorzeuren, echt niet, maar Roy en Deborah waren het perfecte stel. Hè, Barb?'

Barb kijkt bedroefd en knikt.

'En het is nog niet zo lang geleden dat ze… Dus we moeten er nog aan wennen. We rouwen nog steeds om haar. Nietwaar, Roy?'

Roy maakt een geluid alsof iemand zijn keel dichtknijpt. 'Ja.'

Er valt weer een stilte. En ik denk: hier zit ik dan, nadat ik het perfecte verjaardagsfeest voor Roy heb georganiseerd, compleet met de satijnen guirlandes met de zwart-witfoto's van ons beiden, leuke, romantische foto's met roze kristallen hangertjes ertussen, alleen om uiteindelijk terecht te komen in een soort hommage aan Deborah de Grote?

Ik leg mijn handen op mijn knieën. 'Zal ik het lijk dan maar gaan halen? Ik bedoel, de taart?'

Ik had gehoopt de stemming wat te verluchtigen, maar ik ben nooit goed met grappen geweest, en deze komt aan zoals je zou verwachten, met een doffe dreun. Meredith hapt naar adem, Barb slaat haar hand voor haar mond en over Roys gezicht trekt een donkere schaduw.

Ik glimlach, ontbloot mijn tanden, om te benadrukken dat het een grapje was.

'Is er iets wat je ons wilt zeggen, Jodie?' vraagt Meredith, waarbij ze haar hoofd schuin houdt en haar wenkbrauwen een rechte lijn vormen.

Ik herschik de servetten op het dienblad, ook al liggen ze al in een volmaakte waaier. Ik doe heel erg mijn best, echt waar, maar ik heb dat gevoel in mijn borstkas weer, dat ding dat gloeit, trilt en borrelt.

'Nou, er is wel iets wat ik me afvraag,' zeg ik.

'En dat is?' vraagt Roy.

‘Als ze zo beeldschoon en getalenteerd was, het middelpunt van elk feest, en als ze zo’n fantastisch leven leidde, met een miljoen vrienden die haar bewonderden, en als jullie zo smoorverliefd op elkaar waren, waarom heeft ze zichzelf dan voor haar hoofd geschoten?’

2

Mijn moeder zei altijd: de enige manier voor jou om aan de man te komen is dat je je mond dichtnaait. Wat ze woordelijk zei is: je domme, vuilbekkende mond. Hoe dan ook, dat bleek een goed advies. Toen ik Roy pas had leren kennen zei hij tegen me: 'Je bent zo lief en zo stil. Dat bewonder ik in je. Je bent een oase van rust in de chaos van het leven.'

Het zou verstandig geweest zijn dat advies te onthouden, bedenk ik nu, duidelijk te laat.

Een doodse stilte is op het gezelschap neergedaald. Je kunt een briochekruimeltje horen vallen.

'Jodie!' blaft Roy uiteindelijk, en de schrik en ontsteltenis druipen van zijn knappe gezicht. Tegelijkertijd laat Meredith haar champagneglas vallen en vliegen de scherven over de plavuizen vloer.

Ik sta op. 'Ik ruim het wel op.' Ik heb sowieso behoefte aan

een moment voor mezelf, dus ik ren naar de keuken, haal een paar keer diep adem en pak de stoffer en blik.

'Jodie, laat dat,' zegt Roy op scherpe toon als ik de woonkamer weer binnenkom. 'Dat kan Marie doen.'

Alleen staat Marie er net zo roerloos en verbijsterd bij als de rest en kijkt ze Roy aan met een mengeling van medelijden en hulpeloosheid. Dan kijkt ze nadrukkelijk om zich heen, alsof ze een plek zoekt waar ze haar dienblad kan neerzetten, alsof ze echt van plan is me te komen helpen, in plaats van toe te kijken terwijl haar bazin op handen en knieën op de vloer zit en de natte scherven bijeenveegt, maar wat moet ze anders?

'Het is oké,' zeg ik terwijl ik neerhurk bij Meredith, die zich niet meer dan twee millimeter heeft bewogen. 'Ik moet toch de taart gaan halen.' Ik ben de woonkamer nauwelijks uit met mijn blik vol glasscherven als ik Meredith met gedempte stem hoor vragen: 'Gaat het wel goed met haar?'

Ik blijf staan om te luisteren, maar ik kan niet horen wat er wordt gezegd.

In de keuken leun ik tegen het aanrecht en ik bijt zo hard op de knokkel van mijn hand dat mijn tanden er een volmaakt half cirkeltje van witte afdrukken in achterlaten. Ik moet kalmeren, en snel ook. Ik mag dit niet verprutsen.

Ik knijp mijn ogen dicht en denk aan de rozen in de tuin, aan het zonlicht dat de minuscule waterdruppeltjes op de fluwelen blaadjes doet fonkelen. Ik denk aan de gordijnen die ik bij Williams-Sonoma heb gezien, die ik wil kopen voor bij ons in de slaapkamer, aan het crèmekleurige linnen met de drukke guirlandes van roosjes, vogeltjes en vlinders. Ik zie voor me hoe ze voor de open ramen van de slaapkamer hangen, zacht deinend in de voorjaarswind.

Zo. Dat voelt al een stuk beter. Ik open mijn ogen, pak het

blik en gooi de glasscherven in de vuilnisbak. Daarna til ik de Schwarzwalder Kirsch met een ganache van donkere chocolade en opgespoten met slagroom van het rek waarop hij is afgekoeld en leg hem op het grote bord. Ik haal het bakje met karamelscherfjes uit de koelkast en arrangeer ze zorgvuldig in de laag slagroom boven op de taart.

Uit de keukenkast haal ik een doosje lange, dunne verjaardagskaarsjes. Ik haal er een uit het doosje en zet die precies in het midden van de taart. Het is geen grote taart, trouwens, welke volwassen man wil er op zijn verjaardag nu drieënveertig kaarsjes uitblazen? En wie wil er een stuk taart vol speekselspatjes en bacteriën? Niemand. Ik zal Roy vragen of hij het vlammetje tussen zijn duim en wijsvinger wil doven, of anders doe ik het voor hem.

Marie komt de keuken in met een stapel vuile borden, die ze op het aanrecht zet. Ze opent de pedaalemmer met haar voet en pakt het bovenste bord om de etensresten erin te gooien.

Ik kijk naar de glasscherven die boven op het vuilnis liggen.

'Wacht, Marie. Dat doe ik wel.'

Ze kijkt me verbaasd aan, maar voordat ze kan protesteren trek ik het vuile bord uit haar handen. 'Wil jij ervoor zorgen dat alle champagneglazen zijn gevuld, alsjeblieft? Ik breng zo de taart binnen.'

'Wat u wilt, mevrouw Davies.'

'Dank je.'

Ik wacht tot ze de keuken uit is en kijk nog eens naar de bovenkant van mijn creatie. Ik steek mijn hand uit en duw met mijn vinger een van de dunne karamelscherfjes opzij. Zo. Nu weet ik welk stuk ik voor Meredith moet afsnijden. Vervolgens haal ik de dunste, scherpste glasscherfjes uit de vuilnisemmer en leg ze naast elkaar in mijn handpalm. Ik kies het smalste